

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXI | číslo 4 | neděle 14. června 2020

Obsah čísla

Díky za koronavirus

Společná modlitba má sílu

Čas návratu ke kořenům

Pár kovidových dárečků

Zážitky z karantény

Zvláštní Velikonoce

Objevovat, když ztrácíme

Díky za farní web

Starodávny breviář nově

Modlitba k 1. sv. přijímání

Zkušenosti s Biblií

Jak nést kůži na trh

Pražské Jezulátko u nás

Příběh z Charity

Pomáhat má smysl

Přehled farních zpráv

Poznej apoštoly

Kámen v koruně stromu

Jeden starý příběh vypráví o muži, který chtěl škodit přírodě. Vzal obrovský kámen a vložil jej do koruny mladého stromu. Kámen byl příliš těžký, strom pod jeho tíhou klesl, takže se jeho kořeny zaryly hlouběji do země. Díky tomu se jim však nyní začalo dostávat více živin. Také koruna stromu kámen stěží unesla a větve se pod jeho nápoem začaly více rozevírat. Sluneční paprsky tak mohly lépe proniknout dovnitř. Když se muž po čase do těchto míst vrátil, aby viděl, co jeho zlý skutek způsobil, nestačil se divit. Místo zničeného seschlého kusu dřeva před ním stál nádherný mohutný strom plný síly.

I v našich životech často přichází různé zkoušky a těžkosti, jako by na nás někdo vložil těžký balvan. Občas přijdou okamžiky, které nečekáme, a musíme se s jejich tíhou nějak poprat. Bojíme se, jak to všechno zvládneme, a často si klademe otázku, proč nás Pán Bůh takto zkouší.

V minulých týdnech si takovým obdobím musel projít každý z nás. Pandemie koronaviru před nás postavila novou, dosud nepoznanou situaci. Zažili jsme chvíle plné obav i nejistot. Tato zkušenost nás ale může i něčemu naučit. Měli jsme najednou čas se zastavit a nad mnohým se zamyslet. Spoustu věcí teď můžeme vidět jinak. Rodiče měli možnost trávit více času se svými dětmi, lidé si začali navzájem více pomáhat. Možná jsme si i více začali vážit věcí kolem sebe. Když jsme nějakou dobu nemohli navštěvovat bohoslužby a přijímat svátosti, dalo nám to příležitost lépe objevovat nové cesty k Bohu v nás samotných i všude kolem nás.

To vše v nás jistě mnohé zanechalo. Bůh nám dal novou příležitost, jak silněji upevnit své kořeny a jak se mnohem lépe otevřít jeho působení, stejně jako ve výše uvedeném příběhu. Na následujících stránkách přinášíme několik svědectví o tom, jak se to dařilo v naší farnosti.

Přeji vám všem příjemné letní dny. ■

Jan Žalčík

Díky za koronavirus. Díky, Pane.

Mám příležitost napsat několik řádků o svém pohledu na situaci letošního jara. Děkuji za ni. Nosným pocitem, který u mě převládá, je vděčnost. Tak tedy budu děkovat.

Děkuji za silné a jednoznačné upozornění nám lidem, že v našem každodenním konání je něco špatně. Děkuji, že toto upozornění je zároveň jemné i pádné, záleží na nás, jak ho bereme vážně.

Děkuji za to, že nastalá situace probudila a ukázala v nás lidech ty lepší, hodnotnější stránky. Stali jsme se ohleduplnějšími, myslíme více na druhé. Tisíce šikovných rukou šily roušky, tisíce mladých lidí místo školy obstarávaly nákupy a pochůzky starším lidem.

Děkuji za to, že jsme si mohli uvědomit, co je důležité. Důležité je zdraví naše i našich blízkých. Důležité jsou naše vztahy. Důležité jsou naše společenství, rodina, přátelé, spolupracovníci, nebo společnost kolem oltáře. Asi nejdůležitější je vztah s naším Pánem.

Díky za obnovené vědomí toho, jak jsme zranitelní. Nejsme pány světa. Sice létáme do kosmu, známe teorii relativity, máme výkonné počítače a mobily, ale malinkatý, našim očím neviditelný vir je daleko silnější.

Díky za neviditelné hrdiny těchto dnů. Za lékaře, všechny sestřičky a pečovatelky v domovech seniorů. Díky za všechny, kdo vykonávali a vykonávají svou práci i přes nebezpečí nákazy.

Díky za mnoho překvapivých zjištění, co všechno vlastně nepotřebujeme. Nepotřebujeme hypermarkety, auto každý den, nepotřebujeme dlouze vysedávat v restauraci. Nepotřebujeme prostředky, kterými jen bezúčelně trávíme svůj čas.

Díky za přírodu. Díky za nádherné zpívajícího kosa, který mi ráno za pootevřeným oknem dával dobré ráno.

Díky za stromy, které se právě v tomto období oblékly do svěžích zelených lístků. Díky za kvetoucí jabloně plné bzučících včel. Díky za větřík plný jarních vůní.

Díky za církve, za bohoslužby, za kněze. Jejich význam pro svůj život jsme mohli objevit právě v minulých dnech, kdy se církevní aktivity většinou nekonaly nebo jen velmi omezeně. A my si mohli silně uvědomit, jak moc nám chybí například Eucharistie.

Díky za příležitost se více přiblížit Bohu. Díky za šanci nespolehat tolik na organizované bohoslužby. Měli jsme a máme prostor více číst Bibli, více o ní přemýšlet. Situace nás vede k častějšímu ztišení před křížem a k zavedení nebo obnovení společné domácí modlitby.

Děkuji za omezení dopravy, za ukončení zbytečného cestování. Silnice byly poloprázdné, lidé přestali zbytečně jezdit autem. Žádné zácpy, kolony, žádná nervozita za volantem. Najednou také nikdo nelétal na opačný konec světa, obloha nad námi byla krásně modrá bez bílých čar způsobených motory letadel.

Díky za příležitost si uvědomit, jak krásně je doma, v našem městě a v našem nejbližším okolí. Učíme se vážit si našich lesů, řek, parků, cyklostezek, dětských hřišť, nových i zapomenutých křížových cest.

Díky za nové výzvy. Měli jsme možnost více se věnovat vnukům, kteří nemohli být ve svých školách a školkách. Také jsem se trochu naučil vařit. Podle návodu jsem se pokusil o palačinky, lívance, buchtičky s krémem, které nebyly kupované, i některé polévky. Vrcholem mého kuchařského umění byly zapečené brambory. K mému překvapení se vždycky všechno snědlo. Díky našim ženám, které nám vaří celý život.

Nakonec chci poděkovat za dnešní

Společná modlitba má velkou sílu

Nedávno v nedělních ohláškách zaznělo, že do občasníku můžete napsat, jak jste prožili dobu karantény, a sdělit, co vám dala a co vám vzala. Rád bych se osobně o tuto zkušenost také podělil.

Samozřejmě, že jsem asi jako každý prožíval to, že se nemůžeme setkávat, zvláště při slavení mše svaté. Ale na druhou stranu jsem mohl prožívat silné propojení v modlitbě, byť jsme museli být každý doma. Já měl navíc tu milost zajít si do kostela, kdy jsem chtěl, a sloužit mše svaté. Někteří z vás se mnou sdíleli, jak velkým povzbuzením se pro vás stala TV Noe, zvláště pak ranní mše s papežem Františkem. Na jednu stranu zde byla těžkost odloučení, na druhou stranu to přineslo tyto nové přenosy. A pokud by vám jejich vysílání chybělo, podívejte se na stránky rádia Vatikán. Nebo poproste někoho z rodiny, aby vám tyto papežovy promluvy tiskl i nadále. Najdete je na www.radiovaticana.cz v rubrice Kázání z Domu sv. Marty.

Vrátím se ke zkušenosti síly společné modlitby, byť v období karantény v našich domovech. Psal jsem vám různé pozdravy a v tom na Květnou neděli jsem vzpomínal vnučku mé pratety, která mi volala, zda bych za ni mohl sloužit mši svatou. Její manžel lékař se nakazil od pacienta koronavirem, posléze nakazil celou svou

rodinu a manželka v 8. měsíci těhotenství skončila v nemocnici v péči lékařů. Den poté, co jsem sloužil mši svatou, u ní došlo k rapidní změně k lepšímu. Později mi prateta volala, že o tom dokonce psali v novinách. Zjistil jsem, že jsme to trochu s tou naší modlitbou zašmodrchali. Ale jak už to u Pána Boha bývá, měl i na tohle své řešení. Tato maminka totiž měla být druhou, kdo měl dostat experimentální lék Remdesivir. Jelikož se její stav zlepšil, lék by musel být vrácen. Když už byl v ČR, začalo se hledat náhradní řešení, komu jej podat. A tak článek na internetu měl titulky: Remdesivir dostal druhý Čech náhodou, od těhotné.

Nyní zbývá už jen doplnit tento výčet o působení naší společné modlitby v mé vlastní rodině. Tento týden jsem měl telefonát (25. 5.), že na světě je zdravý chlapeček. Děkuji všem, kdo nezapomínáme stále na čas, který máme nabízet skrze modlitbu Bohu. Protože pak můžeme být svědky jeho působení.

Na závěr této příležitosti využiji a znovu poprosím o možnost společné modlitby. Můj švagr se stal jedním z těch, kteří se nakazili koronavirem. Proto myslím na rodinu své sestry, která je spolu s ním v karanténě. Děkuji všem, kdo se připojíte k mým modlitbám. ■

O. Pavel Šupol

Dokončení článku z předchozí stránky

úžasnou techniku. Děkuji nejen za televizní přenosy bohoslužeb, za školní vyučování přes svítící obrazovky počítačů. Děkuji za prostředky vzdálených konferencí, díky nimž jsme se mohli setkávat, i když jsme každý seděli u počítače na jiném konci naší krásné země. Mohli jsme se vidět, slyšet, být spolu.

Pane, děkuji, že takový jsi stvořil náš

svět. Děkuji, že Ti na nás záleží, že počítáš s každým z nás. Děkuji za to, že nás vedeš, že nám ukazuješ cestu. Děkuji, že to s námi nikdy nevzdáváš.

Pomoz nám prosím právě v této době vytvářet ve svých srdcích ticho, ve kterém uslyšíme Tvůj tichý, milující hlas. ■

Petr Staněk

Čas návratu ke kořenům naší rodiny

V únoru jsme v zaplněném kostele přijali popelec, vykročili do postní doby, do níž jsme si dali různá předsevzetí, a těšili se na společnou oslavu Velikonoc. Neviditelný organismus nám ale naordinoval takový půst, který si nikdo neuměl do té doby představit ani v nejdivočejších snech. Uzavřely se obchody, školy, firmy, kostely a mnohé další. V exponovaných profesích spousta lidí zažívala přívaly stresu a pracovního vypětí, pro další to mohlo být naopak období nejistoty a strachu ze ztráty zaměstnání. Leckdo mohl mít v tu dobu pocit, že jsme se stali nedobrovolnými herci ve fantasy filmu. Prázdné ulice a silnice, vládní nařízení měnící se tak často, že pomalu zůstávala jediná jistota: že slunce ráno vyjde a večer zapadne. Celý svět se zklidnil, zpomalil, skoro až zastavil. O této zvláštní době by se dalo napsat mnohé a určitě každý z nás máme spoustu nejrůznějších zážitků a postřehů. Uvedu za sebe jeden z nich, který pro mě osobně bude s „dobou koronavirovou“ spojený.

Díky nařízené práci z domova mi odpadly některé povinnosti, úkoly, dojíždění. Bylo tedy možné si práci časově rozvrhnout tak, že jsem mohla stihnout více věcí. Přes různá negativa, která budeme díky zavedeným opatřením v době pandemie ještě nějakou dobu pocítovat, člověk ale najednou získal to, čeho se mu jinak příliš nedostává – ČAS. Byla to velká příležitost a snažila jsem se ji nepromarnit.

Papež František v jednom z rozhovorů řekl, že důležité v této době je, aby si lidé více hleděli svých kořenů – rodičů, prarodičů, starších lidí, jejich paměti. Prarodiče už bohužel nemám, ale zůstalo po nich pár krabic se starými fotografiemi. Dlouho jsem v hlavě nosila myšlenku

popadnout je pod paži a navštívit s nimi starší členy rodiny, kteří by si ještě mohli pamatovat, kdo na nich je, v jakém příbuzenském vztahu jsme byli, případně, bude-li to možné, dozvědět se více o jejich životě. Během několika návštěv, kterých proběhlo několik, jsem si vyslechla zajímavé příběhy. Na začátku 20. století například dvě sestry mého pradědečka odešly do Spojených států a usadily se poblíž New Yorku. Podařilo se mi navázat kontakt s jejich potomky, kterým je už více než 80 let, ale velmi dobře si ještě pamatují okolnosti, za jakých jejich rodiče do Ameriky přišli. Z kterého přístavu opustili evropský kontinent, kde vzali peníze na jízdenku lodí, čím se po příjezdu do Ameriky živilí atd.

A tak v době, kdy New York zasáhla epidemie plnou silou a oni byli a stále jsou uzavřeni díky svému vysokému věku doma, jsme spolu postupně skládali mozaiku příběhu jejich rodičů. Na oplátku jsem jim posílala aktuální fotky z míst v okolí Valašských Klobouk, odkud pocházela jejich matka a která si pamatují z dob svého mládí, kdy navštívili Československo. Bylo jasné, že obě strany toto napojení těší a že je to jedna z věcí, která jim pomáhá lépe se vypořádat s izolací a každodenním přísunem negativních zpráv.

Přestože starší lidé občas „žehrají“ na moderní technologie, v době pandemie se ukázala jejich světlá stránka. Díky online přenosům jsme mohli být účastni mnoha bohoslužeb, připojit se k modlitebním společenstvím anebo zažít večer chval. Mohli jsme nahlédnout do interiérů mnohých kostelů v Česku i na Slovensku. Díky různým aplikacím být častěji v kontaktu se svými příbuznými, od kterých nás dělí desítky, stovky i tisíce

Pár kovidových dárečků, které mně zůstaly

Každý z nás se vypořádával s dobou pandemie jinak. Podle toho, jestli na něm ležela extrémní pracovní zátěž, mimořádná starost o zdraví své i jiných, o rodinu, firmu, živobytí nebo byl uvězněný doma na gauči a nevěděl, co si počít. Každý z nás by napsal svůj osobní „román“, s čím se potýkal, co nového se mu rozeznělo v duši, co ho obohatilo. Kromě úzkostí a strachů jsme ale všichni prožili i plnost Božích doteků, někdy velkých a někdy jen zdánlivě malých, ale nezapomenutelných. Stvořitel obdařil lidi kreativitou a humorem, což jsou také dary Ducha svatého, a nezhálel ani ve stavu nouzovém. Pár takových „dárečků“ ve mně zůstalo, tak se chci s vámi o některé podělit.

ROUŠKA. Ten den byl silný vítr. A co nevidím? Po mostě přes Dřevnici jde maminka s kočárkem, upravuje si roušku na obličejí a najednou fíííí, vítr ji ladně odnesl do řeky (tedy tu roušku). Paní se lekla, v panice sebrala miminku z kočárku teplou deku a dala si ji na pusu. V tom jde naproti jiná cizí žena, sáhne do kabelky a podává jí v sáčku náhradní roušku. Obdarovaná je tak nadšená, jako by zrovna vyhrála milión.

MOTÝLKI. Je právě neděle a Svátek matek. Za určitých podmínek se už můžeme v kostele setkávat, z čehož se radujeme. My maminky a babičky jsme se radovaly dvojnásobně. Někdo mladý a zručný našil plný košíček motýlků z kousků látek, které

mu zbyly při šití roušek. U motýlků ležela cedulka: „Každá maminka si může vzít motýlka k svátku!“ Bylo to velice milé gesto a zároveň takový příslib naděje, že se snad už brzy „vylíhneme z koronavirové kukly“. Díky.

KLIKÝ. Otec Pavel rozléval právě v sakristii do kyblíků dezinfekční roztok. Vedle něj stála kamarádka připravená do služby. A jak byl pan farář ohnutý, zvedl oči a zpoza roušky se jí zeptal: „Dělala jste kliky?“ Ona se zastydí a podívá se, jestli na kalhotách nemá špinavá kolena od cvičení. Až posléze pochopí, že se jí ptal na to, jestli náhodou už nedezinfikovala kostelní kliky.

DOBŘÝ PASTÝŘ. V době, kdy jsme doma trávili hodně času, došlo i na staré resty, třeba i na pořádek v receptech. Tak padlo rozhodnutí dát tomu jistý řád. Byt byl přímo v obležení receptů a můj muž trpělivě čekal, až to skončí. 4. neděle velikonoční je nedělí Dobrého pastýře. Ten večer jsem byla zase dlouho zabořená v té libé práci, chtěla jsem ji totiž už dokončit, zkrátka jsem ponocovala. V tom jako velká záhada mi z receptů vypadl maličký obrázek: jak Pán Ježíš klepe na dveře. Tak to mě dostalo. Přišel mě upozornit sám Dobrý pastýř, který měl o mě starost, že se pořádně nevyspím!! V ten moment jsem se zastyděla, omluvila se mu, všeho nechala a šla si lehnout. Dokázal to se mnou laskavě, tiše a mlčky. ■

Marie Čechová

Dokončení článku z předchozí stránky

kilometrů.

Mám pocit, že doba koronavirová přinesla spoustu poznání. Troufnu si říct, že byla dobou také do jisté míry „očistnou“ a až skončí, vím, že na ni nezapomenu. Svět kolem se změnil. Kež se

změníme i my. Přála bych si, abychom byli pokornější, dokázali přijmout nečekané situace a uměli z nich vytěžit to dobré, co přinesou. ■

Danča Kořenková

(Uvažte sami – šlo psát o něčem jiném?)

Doba karantény měla zvláštní atmosféru

Když v únoru média začala hlásit, že se v Číně něco děje, většina z nás tuto zprávu přijala lhostejně. Vždyť různých nemocí a virů tady už bylo, a navíc je to tak strašně daleko, někde v Číně.

Ale když se tato nemoc začátkem března dostala i k nám, nastala doba, kterou snad nikdo z nás ještě nezažil. Během denního přísunu informací se stále se opakujícími slovy karanténa, roušky, koronavirus a nouzový stav jsem si i já začala uvědomovat, že se děje něco neobvyklého.

Ocitli jsme se všichni v karanténě, zavření doma s možností pořídit pouze živobytí a léky, mnozí nemohli ani do zaměstnání. Žádné kulturní akce, ani bohoslužby, oblíbené nákupy, žádný výlet do přírody, ani setkání s rodinou. Co budeme dělat? Jak využijeme tento čas?

Začala jsem o tom všem přemýšlet z druhé strany. Možná nám tím chtěl Pán Bůh něco říci a na něco nás upozornit. Možná chtěl, abychom se zastavili a zamysleli se třeba nad tím, že mnohdy si někteří lidé neváží krásné přírody, ničí ji, trápí zvířata, svou bezohledností hledají jen zábavu a pohodlí a nějaké boží zákony jsou pro ně zcela cizí.

V tomto období jsem však viděla, že i v naší zemi je spousta lidí, kteří se dobrovolně zapojili do pomoci potřebným. Patří jim velké díky, stejně jako všem zdravotníkům a lidem v první linii. Podle jejich příkladu jsem chtěla také pomoci. Po několika letech jsem opráškala svůj šicí stroj a pustila se do šití roušek pro seniory. Z výsledku jsem měla velkou radost, ale-spouň trochu jsem přispěla k dobré věci.

Také jsem měla více času podívat se na zajímavé filmy s křesťanskou tematikou. Moc se mi líbil příběh Panny Marie a Ježíše nebo film o svaté Veronice Giuliani. Tuto ženu jsem obdivovala. Celý svůj život

obětovala Ježíši Kristu, mnohdy s velkým utrpením, bolestmi, často musela čelit i útokům ďábla. Také mše svaté jsem doma pravidelně sledovala se zapálenou svíčkou. Byla to zvláštní atmosféra.

Pán Bůh nám dal v době karantény také čas si společně popovídat doma se svou rodinou, uskutečnit třeba společné modlitby, slavení mše svaté, četbu nebo stolní hry. V této době na mě též velmi zvláště působilo prožívání velikonočního období. Byly to zcela „jiné“ Velikonoce. Televizní přenosy nám sice atmosféru Velikonoc přiblížily, ale mně velmi chybělo prožívání svátečních obřadů i ostatních mší v kostele s jinými věřícími, a hlavně setkání s živým Ježíšem Kristem.

Období karantény hodnotím pozitivně v tom, že jsem dostala čas na chvíli vyskočit z toho nekonečného kolotoče, zastavit se a v klidu se zamyslet, které hodnoty jsou pro mě důležité, které ne, co je pomíjivé a co má trvalou hodnotu. Pro mě je to zdraví, rodina a víra v Ježíše Krista.

V neposlední řadě bych chtěla poděkovat našemu otci Pavlu Šupolovi za jeho velký přísun zajímavosti na farním webu, kde nás v době karantény neustále „sytil“ různými příspěvky, zajímavým čtením, videi a průvodci slavení mší svatých v našich domovech. Zvlášť přínosné to bylo v době postní a v čase svátečních obřadů.

Závěrem mého příspěvku děkuji našemu Pánu Bohu, že nám poskytl časový prostor k tomu, abychom se v této době nevěnovali jen svému tělu. Ale svou pozornost zaměřili hlavně na duši a vírou k němu se nebáli překonávat všechny těžkosti, které nás v životě nečekaně překvapí. Protože on je stále s námi a neopouští nás ani v těch nejtěžších chvílích našeho života. ■

Paola Miklošková

Letošní Velikonoce se mi vryjí hluboko do paměti

Koronavirus? Karanténa? Tak to tu ještě nebylo! Škola a školka zavřená? Omezení pohybu osob? Na veřejnost jen s rouškou? Zavřené obchody? Domácí vyučování? Cože? Žádné kroužky, žádná kultura, žádné mše?

Jde to vůbec všechno zvládnout? Starost o domácnost, o pětičlennou rodinu, každodenní vaření, pečení, učení, uklízení, NON-STOP bytí spolu, občasné chození do práce, jízlivé poznámky kolegyně, nemožnost navštívit rodinu, obava o zdraví babiček i o vývoj celé situace... Jde na tom vůbec najít něco pozitivního?

Trvalo mi nějaký čas, než jsem se přizpůsobila zprvu chaotické situaci a přeorganizovala denní režim. A ejhle, sice s klopýtnutími, ale šlo to.

Nic jsem však nepostrádala tak, jako možnost jít do kostela na mši svatou. Kostel, pro někoho místo setkání, pro mě místo spočinutí, oáza klidu, povzbuzení duše, zklidnění mysli. Podnětů na farním webu sice byla spousta: každodenní zamyšlení P. Radka Tichého „Farnost v karanténě“, nedělní katecheze pro děti P. Vlka, vzkazy otce Pavla, nádherné fotografie farního kostela, široká nabídka on-line bohoslužeb. Ale ten nedělní rituál, kdy člověk svátečně oblečen vyrazí vstříc dopolednímu slunci, aby spolu s ostatními farníky oslavil nedělní mši svatou, mi prostě chyběl. Rychle se ukázalo, že taková on-line bohoslužba není zrovna to pravé ořechové. Člověk je sice v pohodlí domova, ale v tepláčkách nebo županu, z kuchyně hučí digestoř, myšlenky utíkají k bublající polévce či kuřeti v troubě, děti nemohou usedět, odpovědi jsou nejisté, natož pak zpěv!

Navíc se blížily Velikonoce. Přiznám se, že velikonoční obřady mám moc ráda. Mají svou jedinečnost v církevním roce, své kouzlo a tajemno. A ač mě přípravy, úklid, nákup, pečení, vaření, barvení

a chystání vždy pohltní, právě jen účast na mši svaté mi připomíná pravý význam těchto svátků. A pak přišla výzva: oslavte Velikonoce sami doma! Věděli jsme, že obřady budou v televizi, ale bude on-line prožitek tím opravdovým prožitkem?

A vlastně proč to nezkusit? Rozhodli jsme se výzvu přijmout a s pomocí spousty nabízených podkladů oslavit velikonoční obřady svépomocí. Prvotní obavy z toho, jak to vezmou děti a jak to zvládneme my rodiče na pozici těch, co vedou „bohoslužbu“ bez předchozí zkušenosti, se docela brzy rozplynuly.

Sešli jsme se u stolu, který jsme vždy pěkně nazdobili. Děti měly možnost vše sledovat v dětské obrázkové Bibli. Jako překvapení nasbíraly spoustu květin a vytvořily tak pomyslnou Getsemanskou zahradu. Velmi silně na mě zapůsobilo, když manžel na Zelený čtvrtek žehnal, rozlamoval a rozdělával nám chléb. Místo umývání nohou jsme zvolili variantu vyznat se ostatním členům rodiny z toho, co se nám nepovedlo, co nás mrzí, poprosit za odpuštění.

Na Velký pátek jsme četli pašije. Dalším milým překvapením pro mě bylo, když manžel souhlasil, že bude předzpívat: „Hle kříž...“ Děti kříž postupně odkrývaly a všichni jsme jej posléze uctili políbením.

Na Bílou sobotu jsme v podevečer rozdělali na zahradě oheň, který manžel požehnal, zažehl svíci, známými slovy požehnal i ji a se zpěvem: „Světlo Kristovo“ jsme se přesunuli domů, zažehli své křestní svíce, obnovení křest a u fotek zavzpomínali na křest náš i našich dětí.

Ač to bylo občas kostrbaté, myslím, že letošní Velikonoce se mi vryjí hluboko do paměti, a doufám, že i našim dětem utkví jako krásná vzpomínka. ■

Anička Janotová

V tom, co ztrácíme, se dá něco objevit

V čase, kdy něco „ztrácíme“, je výzvou něco objevit. My jsme již v různých životních zkouškách zakusili Boží blízkost a věříme, že On je s námi ve všem. Bůh nezná karanténu.

V naší rodině jsme prožili velmi intenzivní vztahy. Starší děti byly více s těmi menšími, při hraní i v pomoci. Více pomáhaly v domácnosti, ledacos se přiučily. Dokonce objevily, že maminka má šicí stroj, a ušily si roušky.

Vypravili jsme se společně mnohokrát do přírody na kouzelná osamělá místa a radovali se z probouzejícího se jara. Holky přitom plnily různé úkoly z Hořcové výzvy. Mysleli jsme i na naše babičky a dědečky, volali si, malovali obrázky pro ostatní z farnosti. Ve vztazích jsme mnohdy zajeli i do hlubin a zjistili, jak jsme slabí.

Jako největší dary vnímám pravidelnou společnou modlitbu v osm večer, kdy jsme se opravdu poprvé všichni zapojili do růžence, společné prožívání mše svaté

v obýváku a pokus o vlastní liturgii během slavení Velikonoc (táta nám všem umyl nohy, vyrobili jsme si vlastní křížek...).

Bylo neskutečně mnoho možností, kde se dalo na posvátný prostor připojit online (nejoblíbenějšími přenosy se staly ty ze Zlína a od salesiánů z Brna-Žabovřesk). Oceňuji také výborné přenosy a pořady TV Noe, neboť začít den mší svatou se Svatým otcem bylo opravdu požehnáním. Moc děkujeme za duchovní podporu našeho otce Pavla, který zásoboval webové stránky tolika podněty, odkazy, a dokonce skvělými fotkami z kostela.

Hezkou vzpomínkou na koronu pro mě zůstane také Modlitba matek přes video chat (technicky zdatné matky připojené za podpory svých mužů).

Je úžasné, že ve společenství církve nikdo není sám a můžeme být duchovně navzájem propojeni, ať jsme kdekoliv. ■

Marie Šrubařová

Farní web se pro mě stal velmi důležitým

Chtěla bych poděkovat za farní web. Nevím, jak jej sledujete, ale pro mě se stal v poslední době velmi důležitý. Najdete zde aktuální informace z naší farnosti, ale i důležité informace ze světa křesťanů.

Máme za co děkovat. Tak děkujeme Bohu i za lidi, kteří nám poskytují informace.

Nejvíce mě zaujala mimořádná Novéna k Duchu svatému z Komunity Blahoslavenství z Dolan. V programu jsme mohli využít litanie k Duchu svatému, přednášky, např. sestry Barátové, která byla

i u nás v Otrokovicích. Dále žalmy, každodenní modlitby, chvály, přímlyvné modlitby i mši svatou. Velmi mě oslovily Mesiánské a Koptské chvály. Jejich velká síla až vhněla slzy do očí. Pokora, úcta k Bohu, radost a zpívání srdcem. Písně voněly dalekým Izraelem.

Je vidět, že Židé jsou opravdu vyvoleným národem. Dodnes mají světu co dát. A ani si neumíme představit, jak velkému nebezpečí musí čelit i v současné době. Nezapomínejme však, že vše je v rukou Božích.

Jak říká arcibiskup Jan, máme za co děkovat, tak děkujeme Bohu i za lidi, kteří nám tyto informace poskytují. ■

Miroslava Příkrylová

Chcete i vy vnímat starodávný breviář nově?

Také vás odrazuje modlit se breviář z té velké bichle? Karanténa mi na tuto modlitbu nabídla trochu jiný pohled. Pokaždé, když jsem se ji sama pokoušela modlit z knížky, připadala mi neskutečně složitá.

Z nepřeberné nabídky odkazů a aktivit, které nám doporučoval otec Pavel prostřednictvím farního webu v době koronavirové karantény, mě zaujala možnost účastnit se tzv. „bytových seminářů“ o liturgice, které probíhaly ve formě živého vysílání na internetu.

V rámci tohoto cyklu jsme se mohli každou středu po dobu 8 týdnů živě připojit na přednášku, kterou nás s lehkostí a mnohdy vtipně provázeli otcové Petr Soukal a Radek Tichý. Každý díl byl věnován určité části Denní modlitby církve neboli breviáři. Smyslem a cílem tohoto pořadu bylo naučit nás lépe porozumět liturgii hodin, více si tuto modlitbu zamilovat a zařadit ji do svého každodenního života. A v mém případě se jim to určitě povedlo.

Otec Radek říká, že povídat si o breviáři znamená povídat si o Božím slovu, protože celá denní modlitba církve je utkaná

z textů Písma svatého. Moc se mi líbí vyjádření, že modlit se breviář je jedna z možností, jak se Božímu slovu otevírat, jak mu naslouchat a jak se jím nechat proniknout. A protože právě prožíváme Rok Bible, je ideální příležitost vyzkoušet nějakou novou aktivitu, která by nám mohla Písmo více přiblížit.

Jako ochutnávku můžu nabídnout jednu z myšlenek citovaných v tomto pořadu, která pěkně vystihuje, čím nám může být modlitba. Jan Zlatoušský říká: „Modlitba je přístav v bouři, kotva ztroskotanců, hůl vrávorajících, poklad chudých, útočiště v neštěstích, zdroj horlivosti a příčina radosti!“

Pokud by i Vás toto téma zajímalo, je možné se k záznamu jednotlivých dílů vrátit na internetu – přesné informace najdete na webu www.liturgie.cz pod odkazem Liturgika na dobrou noc. Tam najdete potřebné odkazy. Tak to zkuste. Třeba tato forma „vzdělání“ osloví i vás.

Otestovat to může i mladší generace. Není nic jednoduššího, než si stáhnout aplikaci Breviář do mobilu a začít. ■

Jana Ludvíková

Modlitba za děti, které se připravují na první svaté přijímání, a za jejich rodiny

Letošní svaté přijímání mělo proběhnout 24. 5. Jelikož jsme museli přerušit přípravu, dohodli jsme se s rodiči, že tuto slavnost přesuneme na 27. 9. Chtěl bych vás opět poprosit o modlitbu za děti, ale především za jejich rodiče. Ti mají největší díl zodpovědnosti na přípravě svých dětí. Kněží a katechetky jim v tom jen pomáhají.

Pane Ježíši, už za krátký čas se s Tebou naše děti poprvé setkají ve svatém přijímání. Pomáhej jim, aby se na tento den co nejlépe připravily. Dej jim sílu, ať s Tvou pomocí přemáhají každý hřích a dělají co nejvíce dobrých skutků. Žehnej také jejich rodičům a příbuzným, aby jim dávali dobrý příklad živé víry a obětavé lásky. Amen. Otče náš..., Zdrávas Maria...

O. Pavel Šupol

Verš z Bible na dresu boxera

Zaujal mě jeden verš z listu Filipským: „Všechno mohu v Kristu, který mě posiluje.“ (F 4, 13) Za nějakou dobu jsem se dozvěděl, že tento verš je jedním z těch, které jsou velice často chápány špatně. I já jsem nad ním uvažoval z toho špatného konce.

Když si verš přečtu, hned mě napadá myšlenka: „Znamená to tedy, že mohu všechno? Například létat jako Superman? Nebo mohu napsat na výbornou test, na který jsem se neučil ani minutu?“ Boxer Evander Holyfield měl tento verš v jednom ze svých zápasů dokonce napsaný na dresu, ale přesto prohrál. Jak je to možné? Vždyť podle toho verše bychom měli být schopni všeho.

Ne, toto není to, co nám chce Pavel říct. Sděluje nám, že můžeme dělat vše, k čemu nás Bůh povolá. V podstatě je to pravý opak té první myšlenky. Například, když mohu všechno v Kristu a jsem chudý, neznamená to, že mám chtít zbohatnout. Ten verš říká, že nemusím mít ani korunu k tomu, abych byl bohatý, protože mám Krista.

Když Pavel píše tento list, je zrovna ve vězeňské cele. Ale neříká, že trpí nějakým nedostatkem. Naopak říká, že ví, co je to být sytý i hladový, mít nadbytek i být v nouzi, a že se naučil být za všech okolností spokojen. Všechno totiž může v Kristu, který ho posiluje. ■

Filip Kocháň

Jak zachránit více než jednu zbloudilou ovci

Bibli jsem nečetla moc intenzivně, dokud nepřišla příprava na biřmování a s ní taky úkol na letní prázdniny od otce Josefa. Měli jsme si vybrat jedno evangelium, které si přečteme. Chvilí jsem přemýšlela, a nakonec zvolila Evangelium podle Matouše.

Nejvíce mě oslovila část o zbloudilé ovci, v níž má člověk 100 ovcí a jedna zabloudí. On však nechá všech 99 na horách a jde hledat právě tu jednu. A když se mu to podaří, raduje se nad ní více než nad těmi ostatními, které nezabloudily.

Uvědomila jsem si, jak jsme každý důležitý pro našeho Pána. Jak má každého z nás rád. A myslím, že i my bychom na to měli často myslet.

Občas se nám i v turistickém oddíle stává, že děláme něco pro druhé a nezapojí se tak velké množství lidí, které jsme očekávali. Ale pak si vzpomenu na zbloudilou ovci a vím, že pokud jsme alespoň jednomu člověku zpříjemnili den nebo vykouzlili úsměv

na rtech, má to cenu.

Často se zaměřujeme právě na větší množství lidí, ale nevíšimáme si těch osamocených, které možná něco trápí. A za sebe můžu říct, že dokáži mít velkou radost, když se mi podaří navázat kontakt s někým, kdo je sám, než jen s velkou skupinou lidí. Ano, je to o dost těžší, ale ten pocit potom stojí za to. A pokud si budeme všimát lidí kolem sebe, můžeme tak zachránit určitě více než jednu zbloudilou ovci. ■

Katka Kunorzoová (Mt 18,10-14)

Růženec počítaný podle stropu

Jak je známo, v dámské kabelce najdete leccos, a hlavně v ní bývá velký chaos. Ta moje taška má, mimo jiné, v boční kapse útlou knížečku s Novým zákonem, Žalmy a Příslovími.

V den, kdy odjíždím do nemocnice s akutním zánětem slinivky břišní, tašku neberu a popadám jen doklady, roušku a pohotovostní igelitový pytlík. Ocitám se na oddělení jednotky intenzivní péče. Na zdi visí hodiny, jimž se vteřinová ručička únavou posouvá o krok tam a zase zpět. Čas se nevěleče, čas se zastavil. Jsem tu jen já.

Moje oči pátrají po stropě. Ten je

v podhledu sestaven ze čtverců. Napočítám jich deset od okna ke zdi a raduji se, že mám oporu pro desátky růžence. Mých pět řad po deseti, moje korálky. S nejvyšší pokorou, jaké je člověk schopen jen nad propastí, se po pár dnech vracím na pevnou zem. A po návratu domů nalistuji Žalm Davidův, abych opravila své mumlavé nepřesné věty do skutečné citace: Bože, smiluj se, prosím, na mě pohlední, vždyť jsem tak sám, tak ztrápený. Zbav mě soužení. Všechny mé hříchy odpusť mi! ■

Eva Šídová, (Ž 25,16-18)

V popelnici se najde leccos. I Bible.

Moje Bible je z popelnice. Vylovil ma dal mi ji jeden hodný člověk v období mého katechumenátu v roce 1999, když zjistil, že žádnou nemám. Byla čistá, neporušená a tedy asi i nečtená.

Oblíbila jsem si Áronovo požehnání (Nu 6, 22–26) a používám ho hlavně pro své nejbližší. Po probuzení si v duchu říkám 23. žalm. Naučila jsem se ho zpaměti, a tak ho mám po ruce, kdykoliv je mi úzko. Je moc krásný i v hudebním zpracování s názvem Biblické písně od Antonína Dvořáka.

Také jsem mnohokrát četla Sírachovce, protože dobrá praktická rada pro život se vždycky sejde. Jako každý si ráda opakovaně přečtu velepíseň lásky v Korintským 13, verše 1–13. Několikrát jsem je psala i na svatební blahopřání. Protože jsem výtvarnice, několik textů jsem se pokusila ilustrovat, např. o hořčičném zrnku, které se nachází ve třech evangeliích (Mt 13, 31–32; Mk 4, 30–32; Lk 18–19) nebo o lilii (Mt 6, 28–30; Lk 12, 27–1).

Ostatně je velmi zajímavé, o kolika rostlinách se Bible zmiňuje. Z bylin jsou to: yzop, myrta, koukol, lilie, aloe,

hena, nard, šafrán, puškovec, skořice, bodlák, třtina, tráva (suchá a polní), plevel a záhadný kvítek šáronský, jímž je pravděpodobně lír přímořský. Ze stromů a keřů jsou to: především vinná réva, pak fíkovník (uveden je i botanický název smokvoň), cedr, cypřiš, myrhovník, mandloň, jabloň, dub, stromy libanonské (asi cedry), dřevo almučímové, z něhož dal Šalomoun postavit Hospodinův chrám, což je pravděpodobně Coral trees, česky zarděnice.

Uvedeny jsou také hospodářské plodiny: hrozny, fíky, pláňata (nevíme čeho), jablka, palmové plody – ořechy i datle, granátová jablka, obilí, zejména pšenice, len, a dokonce něco tak málo poetického, jako je okurka. Bible píše o semenech, kořenech, větvích a roubování, ratolestech, poupatech, pařezu, proutku, výhonku a lesním houštím: „I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce.“ (Izajáš, 11,1–5)

Bible je všestranná kniha, v níž najdeme útěchu, poučení, rady, vědomosti a znalosti mnoha druhů. ■

Lenka Baroňová

Jak nést kůži na trh. Nebo do občasníku.

Mám velkou radost, že někteří z vás zareagovali na moje úpěnlivé prosby z loňského roku a odvážili se poslat svůj příspěvek do Farního občasníku, nebo že jsou ochotni přispět častěji než dříve. Těší mě, že jména lidí, kteří do občasníku psali před 30 lety, jsou postupně nahrazována jmény novými a někdy i neznámými. Rád si přečtu myšlenkové bohaté články starších, zkušených farníků a současně obdivuju jednoduché, odvážné a nekonzvenční prvotiny mladých autorů.

Vždy mě ale zamrzí, když některé vaše texty musím odmítnout nebo vrátit k doplnění či přepracování. To proto, že porušují několik hlavních zásad, které jsou pro FOM stanoveny a které máme ctít:

- Zprávy ze života farnosti
- Vlastní názor/zkušenost člena farnosti
- Rozvoj znalostí nebo poznání čtenářů
- Reakce na vážné společenské jevy, zejména ve vztahu ke křesťanství

V minulosti jsem například dostal nabídku na článek o životě bývalého prezidenta L. Svobody (protože prý pochází z našeho kraje) nebo na výklad o opomíjené druhé sloce naší hymny (potřebnost takového článku autor doprovodil slovy, že sloka je o Pánu Bohu). Také paleta modliteb opsaných z různých knížek byla dříve velká a otec Josef Zelinka na ně vždy reagoval slovy: „Proč by se v době, kdy je tolik kvalitní literatury s duchovní tematikou, měl FOM věnovat právě této oblasti?“

Nezlobte se, ale takové příspěvky můžeme zveřejnit jen výjimečně. Máme určitě potenciál psát zajímavě a čtivě o farních akcích a aktivitách desítek našich společenství. Nebo proč nevyužít toho, že celá řada lidí žije bohatým rodinným,

pracovním a duchovním životem? Proč bychom měli opisovat z časopisů a knih?

Za poslední dva měsíce v naší farnosti neproběhly skoro žádné akce, a přesto farníci dokázali do tohoto čísla připravit spoustu původních, krásných a zajímavých článků o tom, co prožili. Není to úžasné?

Jistě je možné něco odněkud opsat, například když je to zajímavé a má to vztah k naší farnosti. Nebo se něčím inspirovat – ostatně i v tomto čísle najdete takové příklady. Pak ej ale třeba naplnit další radu:

„Když už autor odněkud něco převezme, tak ať k tomu pořádně napíše, proč se mu to líbí, v čem mu to připadá zajímavé.“

Je ještě jeden důvod, proč vám někdy příspěvky vrátím, a tím je nadměrná délka. Není to můj rozmar. Farní občasník má 16 stran, a aby se dostalo na všechny autory, nemůže právě vám věnovat 2 nebo i 3 strany, jak někdy požadujete. Myslím, že je spravedlivé, aby maximální délka příspěvku byla 1 strana. Podívejte se do evangelií. Čtu tam úsečné věty, které zvoní jako kladivo na kovadlině a jdou nemilosrdně k podstatě věci. Takže Bible nám budiž i v tomto příkladem.

Určitě jste v minulosti v občasníku četli i články na více stran. Většinou to však bylo předem domluvené, nebo byl příspěvků nedostatek a nebylo co zveřejnit.

Do tohoto čísla se navzdory velmi omezeným možnostem života farnosti podařilo shromáždit hodně zajímavých textů, zejména takových, které přinášejí pozitivní zkušenosti z doby karantény. Pokud se vám budou líbit, běžte prosím za jejich autory a oceňte jejich úsilí. Napsat takové příspěvky jim dalo hodně práce. Děkuji vám všem. ■

Pavel Ludvík

Farní občasník všem na vřavo
A v občasníku, to je...
Křesťanství v dnešní době...
Farní občasník všem na vřavo...
Křesťanství v dnešní době...
Farní občasník všem na vřavo...
Křesťanství v dnešní době...

Jedl 2021

Pražské Jezulátko ve farním kostele

Někteří z nás vůbec netuší, jak velkým duchovním bohatstvím je Pražské Jezulátko. Do kostela Panny Marie Vítězné na Malé Straně v Praze přijíždějí tisíce poutníků z mnoha zemí, někdy i velmi vzdálených, aby vyjádřili svou vděčnost nebo poprosili Jezulátko o pomoc.

I u nás v Otrokovicích, v kostele sv. Vojtěcha, máme od začátku letošního roku možnost uctívat Pražské Jezulátko, malého Ježíše Krista Krále, jehož krásnou porcelánovou sošku zakoupilo a věnovalo farnosti modlitební společenství Marcela Urbance. V kapli Panny Marie se tak můžeme poklonit Kristovu vtělení a uvědomit si, že Bůh vzal na sebe lidství, ke kterému patří i jeho dětství. Vždyť i on prožil všechna stádia člověka od embrya a narození, přes dětství, dospívání i zralý věk, žil náš život se vším, co k němu patří, a proto nám všem tak dokonale rozumí.

Soška Pražského Jezulátka nám připomíná, že Ježíš se narodil pro tento svět jako každý z nás, že vyrůstal v obyčejné rodině, zná dobře lidský život, má pochopení a soucit s každým člověkem v nejrůznější situaci. Úcta k Jezulátku bývá často nepochopena, i když je to úcta, která umožňuje Ježíši se narodit a žít v našich srdcích.

Množství vyslyšených modliteb a zážraků je úctyhodné. Svědectví dávná i současná jsou řádně prozkoumána, doložena a zdokumentována. Jedno z mnohých pochází z roku 1991, kdy Pražské Jezulátko zachránilo severoitalské město Arenzano před ekologickou katastrofou, když u pobřeží vybuchl tanker s 144 000 tunami ropy. Lidé vzývali Jezulátko v tamější svatyni nepřetržitě celé tři dny. Z vděčnosti mu pak zasvětili celé město.

Světově proslulá soška pochází ze Španělska, kde byla zhotovena v polovině 16.

století. Pravá ruka žehná světu, levá nese celý svět. Podle legendy vlastnila sošku Terezie z Avily, která uctívala Ježíšovo dětství a šířila úctu k dítěti Ježíši po celém Španělsku. Při zakládání klášterů ji nosila stále s sebou. Pak ji darovala své přítelkyni Isabele, přes jejíž potomky se tato památka dostala do Čech a v roce 1628 byla darována bosým karmelitánům do kostela Panny Marie Vítězné.

Za třicetileté války, v roce 1631, vtrhli do Prahy Sasové a vyplenili klášter i kostel. Jezulátko ulomili ruce a pohodili ho do smeti za oltář, kde ho po několika letech našel otec Cyril, bosý karmelitán, jehož úsilím bylo Jezulátko opraveno. Záchrana Prahy v roce 1639 před Švédy je také připisována modlitbám u Jezulátka. Za vlády císaře

Josefa II. byl klášter opět zrušen a svěřen do správy řádu maltézkých rytířů. Na přelomu 19. a 20. století se úcta k Jezulátku opět rozšířila po celém světě. Dnes je kostel v rukou karmelitánského řádu. Putují sem davy lidí, především z ciziny, a pětkrát denně se zde konají mše svaté v různých jazycích.

Císařovna Marie Terezie sama zhotovila a posléze darovala sametové zlatem vyšívané šatičky. Jezulátko je zde oblékáno do oděvu barev liturgického období. Je to rovněž na památku toho, že jako každé jiné dítě byl i Ježíš oblékán, protože žil v rodině. Muzeum nejrůznějších oblečků můžeme zhlédnout v přímo v prostorách zmíněného pražského chrámu. V roce 2009 před Pražským Jezulátkem poklekl a přenesl svou modlitbu i jeden z největších teologů dnešní doby, sám papež Benedikt XVI. I my v našem kostele tedy můžeme vzdát dík Jezulátku a uctít tak Ježíšovo dětství. ■

Miloslava Zlatušková

Charita Otrokovice informuje

Příběh se šťastným koncem

Ne vždy dítě ve škole prospívá tak, jak si rodič představuje. Jako rodiče doufáme, že naše dítě bude mít samé jedničky, nebude mít problémy a školou projde hladce. V rámci práci Terénní služby rodinám s dětmi (TSR), se setkáváme s různými problémy dětí. Buď je škola nebaví a tzv. lajdačí, nebo jejich schopnosti na běžnou základní školu jednoduše nestačí. V takovém případě si rodiče jen velmi těžce přiznávají možnost přestupu jejich dítěte na speciální školu.

S rodinou paní Novákové jsme v kontaktu dva roky. Pečuje sama o tři děti. Prostřední Martin chodil na běžnou základní školu, kde se však potýkal s problémy. Do školy nastoupil o dva roky později a hned první třídu opakoval. Postupně se dostával dál, ale celkově měl problémy s učním i s chováním.

Na doporučení školy s ním matka navštívila zlínskou Krajskou pedagogicko-psychologickou poradnu, kde byl Martinovi nastaven individuální plán pro výuku. Z počátku se to zdálo jako dostačující, avšak asi po roce opět začaly problémy. Martin dokonce ve škole kradl, odmítal tam chodit a jeho maminka řešila vysoký počet zameškaných hodin. Díky tomu se o rodinu začal zajímat i Orgán sociálně právní ochrany dětí.

Poté byla paní Nováková s Martinem odeslána do Speciálně pedagogického centra. Vyšetřením se u něj zjistilo mírné mentální postižení. Paní Nováková najednou stála před složitou otázkou –

nechat Martina na základní škole, kde měl již přiřazeného asistenta pedagoga, nebo Martina nechat přeřadit na speciální školu?

Maminka z počátku nechtěla o speciální škole ani slyšet, ale nakonec jej opravdu nechala přeřadit. Martin nyní prospívá s jedničkami, jediný problém mu dělá angličtina. V kolektivu cítí se dobře, vyhovuje mu menší počet dětí a velmi hodná paní učitelka. Nejen že si osvojuje učivo, které je mu přizpůsobeno, ale formou nácviků, které má škola zahrnuty do svých osnov, se připravuje také do běžného života.

A jaká zde byla role Terénní služby rodinám s dětmi? Jelikož paní Nováková neznala instituci Speciálně pedagogického centra, vysvětlila jí naše pracovnice, co ji s Martinem čeká, a na schůzky v centru je doprovodila. Hovořila s ní o tom, jaké výhody a nevýhody přináší jednotlivé navržené varianty. Paní Nováková tak měla možnost s někým probrat své obavy a strachy, konečné rozhodnutí však zůstalo jen na ní. Naše pracovnice ji doprovázela i při setkání s ředitelkou speciální školy a pomáhala jí se zajištěním všeho potřebného k přestupu na jinou školu.

Paní Nováková díky podpoře pracovnice TSR dotáhla věci do konce. Jejich spolupráce v různých oblastech probíhá doposud. Paní si Martinův přestup na jinou školu chválí, jeví se to zatím jako dobrá volba. Otázkou, která zůstane nezodpovězena, je, jak by vše dopadlo, kdyby TSR do rodiny nedocházela. ■

Mgr. Aneta Botková

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Míša Samohýlová. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Danča Kořenková, Zdeněk Kvasnica.

Uzávěrka dalšího čísla: 16. 8. 2020. Vydání dalšího čísla: 30. 8. 2020.

Tříkrálová sbírka – pomáhat má smysl

Uběhlo téměř půl roku od letošní Tříkrálové sbírky. Mnohé z vás jistě zajímá, co nového se od té doby událo. Nejprve bych chtěl připomenout, že z celkové částky, která se ve sbírce vybere, zůstává 60 % přímo Charitě. Z tohoto balíčku pak jde část peněz na projekty v jednotlivých službách a část je určena na přímou pomoc žadatelům z našeho okolí.

Od poslední sbírky jsme řešili hned několik takových žádostí. S prosbou o pomoc se na nás například obrátila paní, jejíž příběh nás velmi oslovil. Tato žena se stará o těžce postiženou dívku. Od svého úmyslu vzít si tuto dívku do péče byla paní od samého počátku okolím zrazována s odůvodněním, že je jen velmi malá pravděpodobnost, že se její stav může změnit k lepšímu. Žena přesto neváhala a dívčenko si vzala. Dnes je dívce devět let a navštěvuje speciální základní školu. I přes svůj handicap (snížený mentální intelekt, Downův syndrom, operace srdce, těžká

nedoslýchavost) může navštěvovat školu a být se svými vrstevníky. Díky silné nedoslýchavosti dívka již od svých dvou let používá speciální naslouchadla, která ale začala být již nevyhovující. Potřebovala tak naslouchadla nová. Jejich cena je však více než 50 000 Kč, přičemž zdravotní pojišťovna hradí jen malou část. Z toho důvodu se na nás maminka obrátila s žádostí o pomoc. Rádi jsme této žádosti vyhověli a přispěli na doplatek.

Podle ohlasů z rodiny nyní víme, že po pořízení nových naslouchadel se dívčín stav zlepšil. O dost lépe teď reaguje na podněty z okolí, což jí do budoucna může velmi pomoci jak doma, tak i ve škole.

Chtěl bych tímto vyjádřit poděkování všem našim dárcům i těm, kteří se každoročně na této sbírce jakkoli podílí. Díky vám můžeme přinášet pomoc tam, kde je to třeba. ■

Jan Žalčík

Stručný přehled aktuálních farních zpráv

Sbírky na opravu střechy kostela sv. Michaela

Chtěl bych vám všem poděkovat za štědrost a také za pozitivní odezvu na prodej farních oplatků a vína, jehož výtěžek putuje na splácení střechy na kostele sv. Michaela. Přestože se teď několik nedělí sbírky nekonaly, náš dluh klesl. V minulém vydání jsem vás informoval, že nám zbývá vybrat 439 748 Kč. Dnes mohu napsat, že na uhrazení půjčky, která činí 800 000 Kč, nám zbývá vybrat 334 346 Kč. Děkuji všem, kdo přispíváte ve sbírkách, koupí vína či oplatků, přinesením daru nebo jeho zasláním na farní účet.

Poděkování za Noc kostelů

Chtěl bych poděkovat všem, kdo se každoročně zasazují o přípravu programu Noci kostelů. Díky všem, kdo jste přiložili ruku k dílu. Díky vám jsme mohli v tento večer v tichu našich kostelů děkovat, že už tam zase můžeme chodit. A děkuji také za to, že jsme tuto možnost mohli nabídnout i ostatním, kteří kostely nenavštěvují pravidelně.

Pohřby za poslední období

Jaroslava Časenská, Josef Tkáč, Libuše Novotná, Otto Hél, Zdeněk Dzurko, Marta Lečbychová, Marie Štolfová

Autorem farních zpráv je P. Pavel Šupol, duchovní správce otrokovické farnosti.

APOŠTOLOVÉ

Apoštolý si Ježíš vyvolil za svoje první učedníky. Dokážeš doplnit správně jejich jména a určit kdo je kdo?

HODNĚ LIDI ŘÍKAJÍ, ŽE JSEM BYL JEŽÍŠOVÝM NEJLÍBĚNĚJŠÍM UČEDNÍKEM. JÁ JSEM HO NEOPUSTIL, ANI KDYŽ HO UKŘÍŽOVALI. CELÝ JEŽÍŠŮV ŽIVOT JSEM POTOM SEPSAL DO EVANGELIA.

MOJE JMÉNO ZAČÍNÁ PÍSMENEM Š. PŮVODNĚ SE TAK JME-NOVAL JESTĚ JEDEN APOŠTOL, ALE JEŽÍŠ MU ZAČAL ŘÍKAT JINAK.

VŮBEC JSEM NEMOHL UVĚŘIT, KDYŽ ŘÍKALI, ŽE JEŽÍŠ VSTAL Z MRTVÝCH! AŽ SE MI OPRAVDU ZJEVIL A UKÁZAL MI RÁNY PO UKŘÍŽOVÁNÍ. ŘÍKÁM VÁM, JEŽÍŠ BYL SKUTEČNĚ VZKŘÍŠEN!

ZRADIL JSEM JEŽÍŠE. ODVEDL JSEM ZA NĚH VOJÁKY A ONI HO ZAJALI A PAK UKŘÍŽOVALI. TOLIK MĚ TO HRZELO, ŽE SE MI UŽ ANI NECHTELO ŽÍT...

MĚ SI UČEDNÍCI ZVOLILI MÍSTO TOHO, KDO ZRADIL JEŽÍŠE. NEJPRŮVĚ SE MODLILI A PAK LOSOVALI - A LOS PADL NA MĚ.

JÁ JSEM BÝVAL UČEDNÍK JANA KRŤITĚLE, NEŽ SI MĚ VYBRAL JEŽÍŠ. MOJE JMÉNO ZAČÍNÁ PÍSMENEM F.

JEDEN Z APOŠTOLŮ SE JME NOVĚ STEJNĚ JAKO JÁ, ABY SE TO NEPLETLO, MĚ ŘÍKALI MENŠÍ, A ON BYL VĚTŠÍ.

JÁ JSEM BÝVAL UČEDNÍK JANA KRŤITĚLE, NEŽ SI MĚ VYBRAL JEŽÍŠ. MOJE JMÉNO ZAČÍNÁ PÍSMENEM F.

MOU SVĚTEK SE SLAVÍ 24. SRPNA.

MĚ SE ŘÍKÁ DVĚMA JMÉNY. ZAČÍNÁM PÍSMENY J A T.

MĚ SI VYBRAL JEŽÍŠ SPOLU S BRÁTREM. OBA JSME BYLI RYBÁŘI.

MĚ A BRÁTRA SI JEŽÍŠ VYBRAL JAKO PRVNÍ UČEDNÍKY. JÁ JSEM SE JME NOVAL SIMON, ALE JEŽÍŠ MI DAL JMÉNO JÁNĚ... STAL JSEM SE PO JEŽÍŠŮVĚ SHRTI PRVNÍM P A P E Ž E M.

JÁ I BRÁTR SE JME-NUJEME ZEBEDEŮVI A PŮVODNĚ JSME BYLI RYBÁŘI.

JÁ JSEM BYL CELNÍKEM A NIKDO MĚ NEMĚL RÁD. TAKY SE VŠICHMÍ DIVILI, ŽE SI JEŽÍŠ VYBRAL ZROVAM MĚ. VŠECHNO JE ŽÍŠŮVO UČENÍ I UDĚLOSTI JEHO ŽIVOTA JSEM SE PPSAL V EVANGELIU.

AB.

